

Књига пророка Данила — број двадесет и један

У мери

Jeff Pippenger

2023-12-16

Разматрамо двадесет седмо поглавље Исаије, јер оно успоставља контекст за наредна поглавља Исаије. Та наредна поглавља препознају позни дажд као исправну библијску методологију. Та методологија, када се препозна и примени, открива пророчку поруку која, ако се прихвати, производи одговарајуће искуство.

Дана 11. септембра 2001. године, песма која треба да се пева некадашњем заветном народу Божјем, који је народ адвентиста седмог дана, јесте да бивају мимоиђени као Божји народ, јер нису донели родове које је Бог намеравао да Његов виноград донесе. Та песма је требало да буде заснована на заветном односу, представљеном виноградом који је Бог засадио, а такође и њиховим одбацивањем камена спотицања 1863. године. Они су постали Лаодикија 1856. године, и током седам година, или „седам времена“, или две хиљаде пет стотина и двадесет дана, Бог је тражио улаз, али су 1863. године затворили врата пред Њим.

Од 11. септембра 2001. године, они се везују у снопове унапред, пре него што буду потпуно избљувани из Његових уста при недељном закону. Порука коју од 11. септембра 2001. године треба певати адвентизму јесте лаодикијска порука, која је порука о винограду и која садржи камен спотицања што сатире све који одбијају да „виде“ и „окусе“ драгоцен камен. Обећање Лаодикијцима у Исаијином одломку јесте да сваки адвентиста који изабере да прихвати ово последње упозорење још увек има времена да се „ухвати“ за Христову „силу, да“ би „склопио мир с“ Христом, јер је Христос још увек вољан „да склопи мир с“ њима. Али при поноћном поклику, непосредно пре скорог доласка недељног закона, та прилика заувек престаје.

У временском раздобљу које је отпочело 11. септембра 2001. године, Бог је обећао да ће онима који „некада не беху народ“, „корену из суве земље“, дати да „пусте корен“, да „процветају и пусте пупољке, и лице света испуне плодом“. Оно што чини да корен Јесејев процвета и пусти пупољке јесте позни дажд, јер је корен који треба да процвета и пусти пупољке пророчки одређен да буде застава која се подиже, а застава је корен Јесејев.

И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати за заставу народима; к њему ће незнабошци тражити: и починак његов биће славан. Исаија 11:10.

Позни дажд учинио је да корен Јесејев процвета и пропупи почев од 11. септембра 2001, а ускоро долазећим недељним законом тај корен ће испунити сву земљу плодом. Недељни закон у двадесет седмом поглављу Исаије јесте прогресивна историја која је такође представљена у првом до трећем поглављу књиге пророка Данила. Позни дажд почео је да

ромиња када се народи разгневише 11. септембра 2001. ослобађањем, а затим и непосредним задржавањем ислама трећег Тешко.

„Почетак тог времена невоље“, који се овде помиње, не односи се на време када ће зла почети да се изливају, већ на кратко раздобље непосредно пре него што буду изливена, док је Христос у светињи. У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржани да не спрече дело трећег анђела. У то време доћи ће „потоњи дажд“, или освежење од присуства Господњег, да да силу гласном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када се буде изливало седам последњих зала.“ Early Writings, 85.

У овом одломку Сестра Вајт разјашњава да постоји кратак период током којег је спасење још увек доступно. „Време невоље“ о коме она говори разликује се од великог времена невоље, које почиње када се време милости потпуно заврши. У адвентизму се оно с правом назива „мало време невоље“ у односу на велико време невоље које почиње када Михаило устане. „Мало време невоље“ представља период у којем национална пропаст почиње са ускоро долазећим недељним законом и траје све док се време милости не заврши.

У историји од 11. септембра 2001. па све до недељног закона, коначно очишћење и суд над адвентизмом приказани су као да се одвијају током „шкропљења“ позног дажда. То је раздобље у којем позни дажд, који је уједно и „освежење“, започиње као „шкропљење“, али напредује до пуног изливања у време недељног закона. У том раздобљу, које почиње када ислам трећег Тешко прави народе гневнима, позни дажд почиње да пада, и неки препознају позни дажд и примају га, а неки не препознају позни дажд. Неки препознају да се нешто догађа, али не разумеју шта је то, и утврђују се против тога.

„Многи у великој мери нису примили рану кишу. Нису задобили све благослове које је Бог тако обезбедио за њих. Они очекују да ће тај недостатак бити надокнађен позном кишом. Када буде даровано најбогатије изобиље благодати, намеравају да отворе своја срца да је приме. Чине страшну грешку. Дело које је Бог започео у људском срцу дајући му Своју светлост и познање мора непрестано напредовати. Сваки појединац мора увидети сопствену потребу. Срце мора бити испражњено од сваке нечистоте и очишћено за пребивање Духа. Исповедањем и остављањем греха, усрдном молитвом и посвећењем самих себе Богу, рани ученици су се припремили за изливање Светога Духа на Дан Педесетнице. Исто дело, само у већој мери, мора се учинити сада. Тада је људски чинилац требало само да тражи благослов и да чека да Господ усаврши дело у њему. Бог је Тај који је започео дело, и Он ће довршити Своје дело, чинећи човека потпуним у Исусу Христу. Али не сме бити занемаривања благодати представљене раном кишом. Само они који живе у складу са светлосћу коју имају примиће већу светлост. Ако не будемо свакодневно напредовали у испољавању делатних хришћанских врлина, нећемо препознати манифестације Светога Духа у позној киши. Она може падати на срца свуда око нас, али је ми нећемо разазнати нити примити.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

Позни дажд сада пада, и има оних који га препознају и стога га примају, а има и оних који га не препознају и, стога, не примају га. Позни дажд мора бити препознат да би био примљен.

Позни дажд није само искуство; он је искуство које је произведено једном вешћу, али та вест може бити примљена само када се употреби исправна методологија за утврђивање те вести. Без препознавања методологије којом се утврђује вест о позном дажду, готово је немогуће разумети пророчке поуке које су представљене у уздизању и паду царстава изложених у књигама Данила и Откривења.

Застава која се подиже свету поистовећује се код Исаије као „корен Јесејев“, а у двадесет седмом поглављу они који „долазе од Јакова“ „пуштају корен“. Они који су „корен Јесејев“ тамо се такође поистовећују као „Израиљ“, и они су ти који најпре процветавају и пупе, а потом испуњавају свет плодом. Закони природе не противрече законима пророштва, јер је исти Законодавац произвео и природу и пророштво. Пре него што биљка донесе плод, она најпре мора изаћи из стања мировања, што се показује пупољцима, а потом и цветовима. Духовни Израиљ, који је „корен Јесејев“, прима постепено изливање дажда. Оно почиње „кропљењем“ и уздиже се до пуног изливања када се свет испуни плодом који застава износи.

У двадесет и седмом поглављу Исаије, почетна тачка кропљења дажда представљена је као да се догађа када пупољци „избијају“. Када први пут „избијају“, дажд се означава као да се излива „по мери“. „По мери, када избија.“ Дана 11. септембра 2001. године кропљење позног дажда почело је да се излива „по мери“, јер су у то време пшеница и кукољ, или мудре и луде, још увек били помешани заједно.

„Велико изливање Духа Божјег, које обасјава сву земљу Његовом славом, неће доћи док не будемо имали просвећен народ, који из искуства зна шта значи бити сарадник Богу. Када будемо имали потпуно, целим срцем посвећење служби Христовој, Бог ће ту чињеницу признати изливањем Свога Духа без мере; али то се неће догодити док највећи део цркве не буду сарадници Богу. Бог не може излити Свога Духа када су себичност и угађање себи тако очигледни; када влада такав дух који би, када би био преточен у речи, изразио Каинов одговор: — „Зар сам ја чувар брата свога?“ Ако истина за ово време, ако знаци који се умножавају на свим странама, а који сведоче да је крај свему близу, нису довољни да пробуде успавану снагу оних који тврде да познају истину, тада ће тама, сразмерна светлости која је сијала, сустићи ове душе. Не постоји ни привид изговора за њихову равнодушност који ће моћи да изнесу пред Богом у велики дан коначног обрачуна. Неће имати никакав разлог да наведу зашто нису живели, ходили и радили у светлости свете истине Речи Божје, и тако својим владањем, својим саосећањем и својом ревношћу открили свету помраченом грехом да се сила и стварност јеванђеља не могу оспорити.“ Review and Herald, July 21, 1896.

Исаија двадесет седма глава приказује историју почетка изливања позног дажда, када корен избија из суве земље, па затим све до часа када се земља испуни родом. Ово поглавље показује да ће се „с мером, кад она избије, парбити с њом“. Када се позни дажд одмерава као „кропљење“, сестра Вајт каже да позни дажд „може падати на срца свуда око нас, али га ми нећемо распознати нити примити“.

Тиме она указује на цркву која је помешана са онима који препознају и онима који не препознају падање дажда. У претходном одломку она указује да, када Бог излије позни дажд без мере, то означава време када више нема мешавине мудрих и лудих девојака, изјављујући: „Када будемо имали потпуно, целосрдно посвећење служби Христу, Бог ће ту чињеницу признати изливањем свога Духа без мере; али то неће бити док највећи део цркве не буду сарадници с Богом.“

Већи део цркве, односно већина цркве, представљен је у Матеју двадесет петој глави као луде девојке, јер библијски „многи“ су позвани, али је „мало“ изабраних. Мудре и луде се промислитељски раздвајају у кризи у поноћ, која претходи ускоро долазећем недељном закону. То раздвајање ствара народ који потом може примити пуно изливање Духа у позном дажду и постати „народ који се рађа у један дан“. Тада ће корен Јесејев бити подигнут као застава и испунити свет плодом.

Исаија двадесет седма указује да је, када је позни дажд почео да се излива „по мери“, 11. септембра 2001. године, „ти ћеш се препирати с њим“. „По мери, кад проклија, ти ћеш се препирати с њим.“ Догађај од 11. септембра 2001. године одмах је постао предмет расправе у свету и у цркви. До самога данас — више од двадесет година касније — још увек постоје оспоравања приписивања тих догађаја делу ислама, насупрот неком облику глобалистичке завере. Расправа повезана с доласком кропљења позног дажда започела је 11. септембра 2001. године, али расправе које се воде у свету нису она „расправа“ која је означена у Божјој пророчкој Речи. Расправа је о предсказањима као што је оно које следи.

„Једном приликом, док сам била у Њујорку, у ноћном виђењу била сам позвана да посматрам зграде како се, спрат за спратом, уздижу ка небу. За те зграде се јемчило да су ватроотпорне, и биле су подигнуте да прославе своје власнике и градитеље. Све више и више, те зграде су се уздизале, а у њима је употребљаван најскупоценији материјал. Они којима су те зграде припадале нису се питали: ‘Како можемо најбоље прославити Бога?’ Господ није био у њиховим мислима.”

„Помислих: ‘О, када би они који тако улажу своја средства могли да виде свој поступак онако како га Бог види! Они гомилају величанствене грађевине, али колико је њихово планирање и смишљање безумно у очима Владара свемира. Они не настоје свим силама срца и ума да проуче како могу прославити Бога. Изгубили су из вида ово, прву дужност човека.’“

„Док су се ове узвишене грађевине уздизале, њихови власници су се радовали с амбициозним поносом што имају новца да га употребе за угађање себи и за изазивање зависти својих суседа. Велики део новца који су тако уложили био је стечен изнуђивањем, тлачењем сиромашних. Заборавили су да се на небу води рачун о сваком пословном поступку; свака неправедна погодба, свако преварно дело, тамо је забележено. Долази време када ће људи у својој превари и дрскости достићи тачку преко које им Господ неће допустити да пређу, и научиће да постоји граница Јеховином дуготрпљењу.“

„Призор који је потом прошао преда мном био је узбуна због пожара. Људи су гледали високе и наводно ватроотпорне зграде и говорили: ‘Оне су потпуно сигурне.’ Али те зграде биле су прогутане као да су сачињене од смоле. Ватрогасне справе нису могле ништа учинити да зауставе разарање. Ватрогасци нису били у стању да управљају справама.” Testimonies, volume 9, 12, 13.

Адвентистичка црква је непосредно након 11. септембра 2001. настојала да сакрије овакве одломке од света. Како се ово не би могло односити на Њујорк Сити и на изузетно високе зграде у којима ватрогасна возила нису могла да зауставе пожаре који су уследили? Како један овакав одломак из списка за које Адвентистичка црква исповеда да су написани од стране пророчице не би био објављиван са кровова после таквог испуњења?

Долазак кропљења позне кише, који означава долазак пророчке „расправе“, такође означава и коначну побуну адвентизма, јер управо ту они у потпуности одбацују јасне и једноставне речи оне коју препознају као пророчицу Остатку.

„Сотона непрестано намеће лажно — да би одвео од истине. Сасвим последња Сотонина обмана биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. ‘Где нема утваре, народ пропада’ (Приче 29:18). Сотона ће домишљато деловати, на различите начине и посредством различитих оруђа, да пољуља поверење Божјег народа остатка у истинито сведочанство.

„Разгореће се мржња против Сведочанстава која је сатанска. Сатанина настојања биће усмерена на то да поколебају веру цркава у њих, из овог разлога: Сатана не може имати тако јасан пут да уведе своје обмане и свеже душе у својим заблудама ако се услише опомене, укори и савети Духа Божјег.“ Selected Messages, књига 1, 48.

Пророчко повезивање и пшенице и кукоља отпочело је 11. септембра 2001. године побуну против Духа пророштва, која је означила закључак једне постепене побуне што је започела против Библије 1863. године.

„Ми као народ исповедамо да имамо истину пре сваког другог народа на земљи. Стога би наш живот и карактер требало да буду у складу са таквом вером. Непосредно је пред нама дан када ће праведни бити повезани као драгоцене житнице у снопове за небеску житницу, док се безбожни, као кукољ, сабирају за огњеве последњег великог дана. Али пшеница и кукољ ‘расту заједно до жетве.’“ Testimonies, volume 5, 100.

Како је адвентизам могао да занемари следећи одломак, који непосредно каже да ће, када ове зграде буду пале, бити испуњено Откривење осамнаест, стихови један до три?

„Одакле долази тврдња да сам објавила како Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То никада нисам рекла. Рекла сам, док сам посматрала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страховито потресе земљу! Тада ће се испунити речи из Откривења 18:1–3.’ Читаво осамнаесто поглавље Откривења представља упозорење о ономе што долази на земљу. Али немам посебну светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана тамошње велике зграде бити оборене окретањем и превртањем

Божје силе. Из светлости која ми је дата, знам да је разорење у свету. Једна реч од Господа, један додир Његове силне моћи, и ове масивне грађевине ће пасти. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни замислити.” Review and Herald, July 5, 1906.

Питање којим се овде бавимо није да ли су ови одломци били испуњени 11. септембра 2001, јер јесу без икакве сумње, него је питање које настојимо да размотримо „расправа“ која је у то време отпочела. Расправа се водила о исправној или неисправној методологији.

Адвентистичка црква је своје одбацивање четрнаест правила пророчке интерпретације Вилијама Милера започела 1863. године, и напредовала је до те тачке да сада не можете купити ниједну књигу библијског проучавања коју су написали адвентистички теолози, а да она није изнова потврђивана од стране теолога отпалог протестантизма и римокатолицизма. Од 1863. до 2001, па и до данас, методологија која је првобитно била представљена Милеровим правилима пророчке интерпретације била је остављена по страни ради методологије римокатолицизма и отпалог протестантизма. Пророчка „расправа“ која је започела када је било испуњено Откривење осамнаест, стихови један до три, водила се о истинитој или лажној методологији.

Наставићемо наше разматрање „расправе“ из двадесет седмог поглавља Исаије у наредном чланку.

„Треба сами за себе да знамо шта сачињава хришћанство, шта је истина, шта је вера коју смо примили, која су библијска правила — правила која су нам дата од највишег ауторитета.“ The 1888 Materials, 403.